

DE VACANTIE INGEHAALD.

LIEFDE EN SLANGENBETEN

DOOR K. DAWSON

Mevrouw Marston groette haar gast verheugd.

„Hallo Tony, blij dat je langs komt. Pat zal wel gauw terugkomen, maar ik ben den heelen middag alleen geweest, en ik ken hier niets vreeslijkers dan dat. Vanmiddag iets gevonden voor je verzameling? Ik hoorde iets over 'n bijzonder soort slang, waar je verrukt over was.”

Tony Devereux zuchtte vergenoegd, toen hij zich in een der rieten stoelen liet neervallen en zijn beenen lui uitstreckte.

„Dr. Jabar Singh vertelde mij vanmorgen, dat een van zijn inlandsche patiënten hem een opgewonden verhaal had gedaan over 'n prachtige gestreepte cobra, mooie zuiverwitte strepen. Ik moet dien inlander zoeken en dan gaan we samen op jacht. Ik wil dat bijzondere exemplaar graag hebben.”

„Dr. Singh?” herhaalde mevrouw Marston. „Geen sympathieke man! Ik ben altijd bang voor hem.”

„Erg innemend is hij niet,” gaf Devereux toe. „Maar ik geloof, dat hij veel tegenslag in zijn carrière gehad heeft. En hij is geweldig knap.”

Hij strekte zich nog lui uit, toen mevrouw Marston in de bungalow verdween, om voor het souper te zorgen. Zelfs als hij zich niet als gast kon beschouwen, zou

hij gebleven zijn, nu hij wist, dat Pat Bewes zou komen. Pat was een nichtje van de Marstons, dat sinds drie weken bij hen logeerde en over twee maanden met hen naar het vaderland zou vertrekken, om een jaar verlof te genieten. Devereux vond het eerst jammer, dat zij was verschenen, want met haar komst was er iets onrustigs in zijn gewone drukke leven van beroepszorgen, sport en zijn liefhebberij in natuurlijke historie gekomen. Maar na enkele dagen had hij de oorzaak van deze ongedurigheid begrepen en zocht nu zooveel mogelijk de nabijheid van het meisje, daar hij had ingezien, dat hij verliefd was, hopeloos verliefd. 't Was een niet onaangename ontdekking, vond hij, maar er was 'n wrange bijsmaak aan. Want Pat Bewes was rijk en wat hij zelf behalve zijn salaris, zijn eigendom kon noemen, was niet overbodig veel. Hij vreesde dat zijn verlangens en plannen ten opzichte van 't meisje nooit werkelijkheid zouden worden.

Een prettige stem wekte hem uit zijn peinen.

„Zoo hard gewerkt vandaag?”

Devereux sprong uit den stoel en keek bewonderend en blij het meisje aan.

„Ik sliep niet; ik soesde wat, droomerijen.”

„Prettig werk,” oordeelde Pat. „Vooral wanneer er kans is, dat de droomen geen luchtkasteelen zullen blijven. Is dat hier ook het geval?”

„Daarover kan ik niet oordeelen,” antwoordde Tony vaag. „'t Hangt niet alleen van mij af.”

„'t Klinkt weer zoo ernstig,” lachte Pat. „Ik ga naar binnen, Mary heeft me noodig misschien.”

Devereux ging zuchtend weer zitten. Wanneer Pat niet zoo luchthartig was en niet van alles een grapje maakte, zou hij misschien reeds moed gevonden hebben, om met haar 'n ernstig gesprek te beginnen en de beslissende vraag te doen. Hij was bang, dat hij aldus nooit de gelegenheid zou krijgen, waarop hij hoopte en die over zijn toekomst zou beslissen.

's Middags in den tuin, op den weg en op de galerij van de bungalow zag Pat steeds den inlandschen geneesheer in de nabijheid; zij voelde voortdurend zijn donkere oogen op haar gevestigd.

„Wie is die man?” vroeg zij ten laatste.

„Dat is Dr. Jabar Singh.”

„Wat een akelige oogen! Ik geloof, dat